

"Skräp"

Boch Seraphim Yoho, USA

Första gången jag blommade skyllde jag mig själv. Jag pekade på fingret i mina egna vanor och bestämde mig för att de smärtsamma ogräs i min trädgård skulle ha härstammat från brist på vattning eller från min gödningsmedel som inte innehöll tillräckligt med näringsämnen. Jag stannade tyst när skörden dog och återvände.

Den femte gången jag blomstrade, började min trädgård att vilda. Marken blev torr och förlorade sin färg. Jag visade äntligen någon min syrablommor när de blev alltför outhärdliga för att vara ensamma. Det var en lång väg av smärta; min trädgård var upprotad och min ogräs manglade och trimmades. Landskapsarkitekturen lämnade mig limpande, slinkande som ett sårad djur. Jag var förödmjukad och utsatte mig för andra, klev i en stor skuldkälla och insisterade på att detta fortfarande skulle vara allt mitt fel.

Den sjätte gången jag blomstrade, jag var för svag för att fortsätta vänta. Jag spenderade timmar av mig själv, kammade igenom alla doktors ord som jag såg, varje diagnos de hade gett och varje medicin föreskrevs. Till slut skulle jag ensam hitta källan till ogräs i min trädgård.

Den tionde tiden jag blommade, jag målade en bild. I stället för fläckiga fläckar av hud, tunnelsår och klibbiga ringar från bandage lim, jag målade vad de egentligen borde vara.

Blommor.

Min trädgård är min egen, och jag delar skadorna i kölvattnet av sin episodiska skörd med många andra. Jag vägrar att låta det här landskapet skämma mig som ett oförskämt ödemark. Dess hektar är både min nåd och min smärta. Jag har lärt mig att hitta skönheten i sina årstider.

Jag är femton och diagnostiserades med HS ungefär ett och ett halvt år sedan.